

"Korset, det heliga Korset!, är tungt"

Då du firade Korsets
upphöjelses högtid, bönföll du
Herren, av hela din själ, att han
skulle ge dig nåden att
"upphöja" det heliga Korset i
dina själsförmögenheter och i
dina sinnen ... Du bad om att få
ett nytt liv! Ett sigill för att ge
fasthet och äkthet åt din
sändning... att hela du skall
vara på Korset! Vi får se, vi får
se. (Smedjan, nr. 517)

14 september

Korset, det heliga Korset!, är tungt.

Dels finns mina synder. Dels den sorgliga verklighet som är vår moder Kyrkans lidanden; många katolikers likgiltighet, som har en ”viljelös vilja”; avståndet – av olika anledningar – som skiljer oss från människor vi älskar; sjukdomar och lidanden, våra egna och andras ...

Korset, det heliga Korset!, är tungt.
Fiat, adimpleatur ...! Må Guds rättvisa och älskvärda vilja ske, uppfyllas, lovas och i evighet upphöjas över allting! Amen. Amen. (Smedjan, nr. 769)

Korset är varken sorg eller motvilja eller bitterhet ... Det är den heliga tröpåle där Jesus Kristus triumferar ... och där även vi triumferar, när vi med glädje och generositet tar emot vad Gud sänder oss. (Smedjan, nr. 788)

Uppoffringar, uppoffringar! Det är sant att man för att följa Jesus Kristus - det har han själv sagt - måste bära Korset. Men jag tycker inte om att höra människor som älskar Herren tala så mycket om kors och försakelser. När det finns Kärlek, är det en glädje att uppoffra sig - även om det känns svårt - och korset är det heliga Korset.

- En människa som kan älska och ge sig själv uppfylls av glädje och frid. Varför skall man då ständigt betona ”uppoffringarna”, som om man sökte tröst, när Kristi Kors - som är ditt liv - gör dig lycklig? (Plogfåran, nr. 249)